

Pastorale brief

Editie 8 - 15 juli 2020

Parochies H. Norbertus, H. Christoffel en Thomas a Kempis

Alles wordt nieuw

Pastoor Ton Huitink

Wat een vreugde en wat een gedoe!

Nu (bijna) alle locaties van onze drie samenwerkende parochies een goedgekeurd protocol hebben, zijn inmiddels ook de eerste ervaringen opgedaan met het vieren. Wat een vreugde en wat een gedoe! De reacties die ik mocht ontvangen na het eerste weekend waren hartverwarmend. Wekenlang hebben de trouwe kerkgangers elkaar moeten missen. Geen kerkelijke vieringen met daarna koffie en ontmoeting.

Thuis

Ook in de thuissituatie was het voor velen afzien. De ouderen, die het grootste gedeelte van onze trouwe kerkgangers vertegenwoordigen, werden liefdevol ten dienste gestaan door kinderen- en kleinkinderen, alleen wel op volstrekt andere en afstan-

delijke wijze. Contact alleen via de telefoon of staande voor het raam, zwaaien en handkusjes geven. Boodschappen telefonisch doorgeven en de gevulde boodschappentas voor de deur neergezet om daarna te bellen en op ruime afstand elkaar te groeten en te bedanken.

Trieste situatie

Wij kennen allemaal de zeer trieste omstandigheid van ouderen die in een zorgcentrum wonen en helemaal verstoken bleven van contact, zeker als ze op de eerste of hogere verdieping van het centrum wonen. Vanaf de woonverdieping naar beneden zwaaien en luid roepen vanaf het balkon (als er een balkon is). De pastores hebben dit allemaal meegekregen en waar we konden meegeleefd. Gelukkig hebben alle maatregelen er wel toe geleid dat we nu met enige

voorzichtigheid toch elkaar weer kunnen bezoeken. En dus starten ook de kerkelijke vieringen weer op. Maar het gaat langzaam en voorzichtig en onder strikte hygiëne maatregelen.

Contact en verbondenheid

Ik ben er trots op dat er in alle locaties intensief is gewerkt aan het onderhouden van regelmatig onderling telefonisch contact. In bijna alle locaties van de 18 gemeenschappen hebben parochianen elkaar op een of andere manier laten weten: 'Je bent niet vergeten, we denken aan je'. Ook wij als pastores hebben getracht het contact met onze parochianen te onderhouden en waar nodig zijn we naar mensen toegegaan, want 'nood breekt wet'. Voor de meesten was dit niet zichtbaar of hoorbaar. En dat hoeft ook niet. We doen ons werk niet voor de bühne. Wat mij persoonlijk wel goed is bevalen, is dat door de quarantaine en de dagelijkse livestream van de vieringen, mijn werkdagen veel meer structuur hebben gekregen. En die structuur, zo ervaar ik, maakt dat de dagen voorbij vliegen. De ochtenden zijn voornamelijk gevuld met het doornemen, het lezen en beant-

woorden van mails en protocollen en met het onderling telefonisch contact met collega's en IDB-leden. De middag is er tijd

voor pastorale contacten met individuele parochianen uit onze drie parochies. En iedere avond is er de viering van de eucharistie en de daarbij behorende live stream via internet.

Een nieuwe weg?

Is dit ook voor mij en mijn collega's, voor u, een nieuwe weg die we moeten gaan? Ik merk dat het persoonlijk contact belangrijk is, maar dat allerlei zakelijke onderwerpen vaak heel goed via het internet en de telefoon zijn af te handelen. Natuurlijk heeft vergaderen in de meeste gevallen een grote sociale component die niet onbelangrijk is. Maar in mijn beleving kan het ook wel met wat minder toe. Dat minder levert dan praktisch meer tijd op voor het individuele contact met parochianen. In mijn tijd bij de politie en als vakbondsbestuurder besteedde ik veel tijd aan vergaderen. Maar ook toen leverde het persoonlijk contact altijd veel meer op aan waardering en resultaat. Wij ontkomen er niet aan om met enige regelmaat samen te komen om dingen goed af te stemmen. Toch hoor ik ook uit het bedrijfsleven geluiden dat het online vergaderen veel tijds winst oplevert. Zou dat voor ons ook een kans zijn die we moeten gaan benutten? Ik stel deze vraag niet om erover te vergaderen, maar om erover na te denken.

Van harte proficiat!

Van harte proficiat dat we de Heer en elkaar weer vierend kunnen ontmoeten. Een oud-collega zei eens toen van hogere hand ons iets werd opgelegd: 'Ach, weet je, als ergens een deur wordt dichtgegooid, slaat er op een andere plek een raam weer open'. Ware woorden, zo ervaar ik nu.

Voorzichtig weer wat ruimte

Jeanne Gerretzen

Gezelligheid

Langzamerhand gaan we in een aantal zaken weer wat terug naar 'normaal'. Sinds een paar weken werk ik weer vanuit mijn kamer in de Sint Jozefkerk in Zwolle. Met name de structuur doet mij persoonlijk goed en het is ook fijn om de gezelligheid weer te ervaren van anderen, die normaal gesproken in de Jozefkerk hun (vrijwilligers)werk verrichten. We drinken koffie met inachtneming van de voorgeschreven onderlinge afstand van anderhalve meter, maar de gezelligheid is er weer ondanks dat de kerk door de week verder gesloten is.

Huisbezoek

Wat ik ook weer heb opgepakt, zijn de huisbezoeken. Wat heerlijk om, uiteraard opnieuw op

gepaste afstand, weer bij parochianen thuis te kunnen komen voor een gesprek, een ziekenbezoek, een ziekenzegen of de voorbereiding op een uitvaart. Met name dit laatste is een hele verbetering, want per telefoon was een dergelijk gesprek door

de omstandigheden weliswaar wel te doen, maar zeker niet makkelijk. Niet voor de families, maar ook niet voor mij als voorganger. Nu is er gelukkig weer gelegenheid om alsnog een bezoekje af te leggen aan hen, die een echtgenoot of echtgenote verloren. Even rustig napraten van mens tot mens!

Gebedsviering

Vanaf zondag 26 juli ben ik ook weer ingeroosterd in de Thomas a Kempisparochie om voor te gaan in gebedsvieringen. Wat verheug ik me daar op! Het zal even wennen zijn om te vieren zonder daarbij Communie uit te reiken. Maar samenkomen rondom de Schrift en in gebed met God en elkaar verenigd te zijn, het is heel waardevol.

Wens

Ik wens u allen een goede zomer toe, waarin we – zij het wat beperkter – elkaar weer mogen ontmoeten in de kerk en bij sommigen van u thuis. En... laten we samen bidden dat het virus onder controle blijft en we op termijn steeds meer ruimte krijgen om in geloof samen te komen!

De Emmausganger

Fokke van Dalen, diaken

Van vandaag

Het verhaal uit het Lucasevangelie is niet alleen een verhaal uit de het begin van de christelijke tijd maar gaat eigenlijk door de jaren heen naar de dag van vandaag en vast en zeker ook naar de dagen die komen gaan. Ik neem u mee in de afbeelding van Rembrandt op weg naar de Emmausganger vandaag. Dit is

het tweede schilderij dat Rembrandt maakte naar het verhaal van de Emmaüsgangers. Rembrandt maakte hier volop gebruik van het clair-obscur door te spelen met donker en licht waardoor zijn schilderijen wereldberoemd waren. Het toont het moment, waarop Jezus' disgenoten zich realiseren dat ze met hun dood gewaande Heer aan tafel zitten en niet met een toevallige voorbijganger.

Hun ging een licht op

Wat zien we als we de schilderij bekijken? Rembrandt plaatst de maaltijd van de Emmaüsgangers met Jezus in een hoge ruimte. Het kan een herberg uit zijn eigen tijd zijn doch voor menigeen lijkt het meer een hoge basiliek. Dat zouden we kunnen afleiden uit het hoge romaanse booggewelf. Binnen is het half donker. Het licht komt van de glanzende verschijning op de afbeelding. De man links deinst achteruit. Uit de rechter figuur spreekt een houding van verbazing. Het lijkt erop alsof Rembrandt de Nederlandse zegswijze in beeld brengt: hun ging een licht op. Dat sluit aan bij het tweede gedeelte van Lukas' zin in het evangelie: 'zij herkenden Hem aan het breken van het brood'. Wat kan er zo

bijzonder zijn aan dat gebaar dat dat voldoende is om Hem te herkennen?

Jezus denkt anders

Jezus' leerlingen waren vooral mensen die in hun tijd voor onrein gehouden werden. Mensen als tollenaars, zondaars, verschopten als Maria van Magdala en armlastigen als vissers. Onreine mensen, die buiten de religieuze samenleving gehouden moesten worden. Jezus dacht anders. Zijn optreden legde daar voortdurend getuigenis van af. Hij haalde de mensen naar zich toe, liet hen voelen dat God van hen hield, hun eventuele zonden vergaf en graag een nieuwe toekomst met hen aanging. Hij liet ze de wonderen van God zien in wonderbaarlijke genezingen. Maar met de kruisiging en het sterven van Jezus was hun enige hoop en bescherming weggevallen.

Gast wordt gastheer

En nu kwam daar iemand met hen meelopen. Een jood. Die had toch een straatje om moeten gaan op het moment dat hij begreep, dat hij met onreine Jezusmensen te maken had? Maar dat doet deze jood niet. Hij gaat met hen in gesprek, is zelfs in hen geïnteresseerd. Sterker, hij legt het optreden van Jezus uit als de weg van de Messias! En nog gaan hun de ogen niet open. Hij laat zich zelfs uitnodigen onder hun dak. Dat had een rechtgeaarde jood natuurlijk nooit gedaan. Hij gaat met hen aan tafel. Dat zou een wetgetrouwe jood helemaal nooit gedaan hebben. Dan laat je je immers rekenen tot de familie van je gastheer. Maar het wordt nog gekker. De gast neemt plotseling de rol van gastheer over. Hij breekt het brood en deelt het met hen.

Daarmee zegt Hij eigenlijk dat Hij hen rekent tot zijn familie. En dat terwijl Hij weet dat Hij met onreine mensen te maken heeft. Dat zou een orthodoxe jood nooit gedaan hebben! De enige die dat wél had gedaan, was Jezus geweest. Maar die was toch dood. Wie is dit dan...? Hij móet het zijn. Dat kan niet anders... En plots is hij ook weer gegaan... Maar niet zijn geest. Zijn geest omgeeft en vervult hen. Daar mogen ze mee op weg om te verkondigen dat de opgestane Heer werkelijkheid geworden is.

Hij gaat met ons mee

Vandaag kunnen wij zelf Emmaüsgangers zijn. Desolaat en verdrietig dat de vieringen in de nabijheid van de tempels van de Heer van ons weg genomen zijn. In zijn geest echter mochten we de afgelopen tijd meevieren en zelfs mee communiceren. Geloof mag sterk in jezelf aanwezig zijn als je voelt dat de geest van God dagelijks bij je is. Dat je voelt dat Hij met je mee gaat. En als u dat gevoel eens mist, in alle eenzaamheid en verlatenheid die de afgelopen maanden ook voor ons allen gegolden heeft, dan moet u maar eens aan deze afbeelding van Rembrandt denken. U begrijpt zelf wel wie er met u mee gaat. Ook als het wel eens stil is ...

Eerste indrukken na de herstart

Jaap Scholten, priester

Reikhalzend

Na drie en een halve maand is het weer mogelijk om samen Eucharistie te vieren. Dat is iets waar vele gelovigen reikhalzend naar uit hebben gezien. En dat geldt ook voor mij als

priester. Immers: je bent toch priester geworden om met de gelovigen samen het geloof te vieren. Vanwege de regelgeving van overheidswege is het nodig dat de viering op aangepaste wijze wordt uitgevoerd. Voor elk kerkgebouw is er daartoe een protocol opgesteld. Omdat elk gebouw weer anders is, wordt het protocol van kerk tot kerk op sommige punten verschillend ingevuld.

Eerste begin

De eerste Eucharistieviering met gelovigen erbij, betrof een uitvaart in de H. Petruskerk te Lelystad. Het was nog net voor 1 juli, en om die reden mochten er maximaal 30 mensen in de kerk aanwezig zijn. Het protocol was goedgekeurd en de parochianen van Lelystad hadden alles dusdanig voorbereid, dat er volgens het protocol gevierd kon worden. Er waren zelfs twee cantors en een organist. Wel even wennen: geen collecte tijdens de viering, maar bij het uitgaan van

de kerk. Mondkapje aan bij het uitreiken van de communie; en dat met een pincet, dat was wel even wennen. Het blijkt dat er

verschillende types pincetten in omloop zijn; en de ene is wat handzamer dan een ander. Maar al met al hebben we op waardige wijze kunnen vieren en was de familie er tevreden over hoe één en ander verlopen is.

Weekendvieringen

De eerste weekendviering had ik in Kuinre. De kerkruimte is daar weliswaar klein, maar doordat de zitbanken verplaatsbaar zijn, is het toch mogelijk om die banken zo neer te zetten dat er ruimte komt voor zo'n dertig mensen. En dat aantal werd bijna nog gehaald ook. De parochianen van Kuinre hadden er wel weer zin in om naar de kerk te gaan! Ook in Steenwijk en Vollenhove had men het goed voorbereid en ook al was het even wennen, verliepen de vieringen daar naar tevredenheid. In Vollenhove was zelfs een klein koortje aanwezig om de viering op te luisteren.

Gaat wel lukken

Van tevoren had ik me afgevraagd of het wel mogelijk zou zijn om waardig te kunnen vieren, met al die restricties waar we rekening moesten houden. Maar naarmate de viering op gang kwam, overheerste toch het ritme van de viering. En tevens het gevoel dat we op deze wijze het ons de komende tijd wel zal gaan lukken om, ondanks de beperkingen, samen ons geloof te beleven en te vieren.

Colofon

De pastorale brief is een tijdelijke uitgave van het pastoraal team in Coronatijd. De brief is gericht aan alle parochianen. De leden van het pastoraal team zijn als volgt te bereiken:

Ton Huitink:	06 - 20 57 06 69 a.huitink@pastoraalteam.com
Jaap Scholten:	06 - 31 17 93 54 j.scholten@pastoraalteam.com
Jeanne Gerretzen:	06 - 12 78 24 35 j.gerretzen@pastoraalteam.com
Theo van der Sman:	06 - 51 07 53 32 tllmvandersman@kpnmail.nl
André van Boven:	06 - 57 54 11 73 a.vanboven@pastoraalteam.com

Vieringen online

Uitzendingen vanuit de O.L.V. Basiliek te Zwolle

Gedurende de periode zonder openbare vieringen in de kerken van onze parochies gaat de eredienst toch door. Het pastoraal team verzorgt iedere dag een Eucharistieviering die via het internet wordt uitgezonden. Op maandag om 18.30 uur, op andere werkdagen om 19.00 uur en op zondag om 11.00 uur. De vieringen zijn te vinden op:

[Facebook.com](#)

zoek op 'basiliek.olvzwolle.3'

[Youtube.com](#)

zoek op 'OLV basiliek Zwolle'